

Sprehod skozi sodobno bolgarsko liriko

Stefan Canev

BELI
NOCTURNO

Dobro jutro, ljudje, ki stoje zajtrkujete
v drži Polikletovih kipov:
Dovolite, naj se vam pridružim. Veste,
ko človek ostane sam —
si išče družbe...
In padam
v brezdno pogledov,
pripravljen seči po rešilnem pasu
vsakega smehljaja... Pridi
in položi glavo na mojo ramo —
naj mi bo našiv.
Ne hlepim po drugačnih odličjih.

NIKAR

Nikar ne reci zle besede ob slovesu.
Zberi vso možatost svojo
vso svojo nežnost — in bodi vljuden,
kot si bil v začetku!

Ivan Canev

NEMIRNA
JATA

Nemiren zbor odletajočih jat
zveni nad tabo in daljne arije volkov
gredo za njimi. Podlessek, ciganski cvet,
brsti že, trpko višnjev.
Kako pošastna zima gre čez svet!
In dolge mesece bo zemlja
živela z zvoki, skritimi v zametih,
z očmi, ščemečimi od vetra.
Umira prašna pot do njiv požetih,
utihnilo so vrelci neizpiti
in tke odejo sneg nad njimi —
jo moč bo kdaj stopiti?...

Pa vendar ... vendar ...
 Čez noč bo planil krik z neba —
 vrnile spet se bodo jate
 in drevje celega sveta
 pokrilo praznično bo cvetje.

- ŠEPETANJE — Kaj neki zbiraš po teh igrivih gričih, mesečnik?
 V NOČI — Glej, prelomljen murenček, a jutri moram imeti celega!
 — Tam se pot konča. Postoj, naprej še ni stopila noga.
 — V travo je padla zvezda, naj mi bo začetek.

Kalina Kovačeva

BRZICA Bila je silna brzica,
 strašne, pijane vodé.
 In ti si šel mimo,
 nisi mi dal roke.

Prišla bom sama
 čez, na drugi breg,
 čeprav me vleče s sabo
 narasle vode beg,
 me bije v otrpla kolena,
 z vejami pot mi gradi,
 me z mrzlimi curki obliva,
 mi dih ledeni —

prišla bom, o pridem
 do tja, kjer sediš
 navdušeno dvigaš ramena,
 za mano strmiš.
 Ožela bom krilo,
 si splela lase
 in pojdem tja čez —
 pod senco borov in brez.
 Vesela sebe, ker se je vse
 izteklo tako ...

A nekaj je vendar
 z divjo mi reko odšlo ...